

en Pink

Concert. Terwijl bijna iedereen op 01.10 zat, was er met Pink in het Sportpaleis ondubbelzinnig amusement te beleven.

Van onze medewerker
Johan Faes

ANTWERPEN.

DE vraag luidde: is Pink wel de rebel voor wie ze zich zo graag uitgeeft, of is ze niet veel meer dan een Britney met een gedurfde kleurspoeling?

Van het voorprogramma Lili werd je niet veel wijzer. Drie vrouwen en een man in een rok met een roze poedel als logo en songs in het Duits over „rock-bitches” en „supastars”? Zelf sceptici beginnen dan al snel naar de hoofact te snakken.

Hoe was het Pink ook weer gelukt om op te vallen tussen de hordes back-upzangeressen en danseressen, op zoek naar hun plek in de zon? Vroegrijpheid — op haar dertiende was ze bekend in het clubcircuit, een jaar later schreef ze haar eerste nummer — en veelzijdigheid bleken de toverwoorden. In plaats van op één doelgroep te mikken, splitst Pink zich op in verschillende persoonlijkheden om meerdere markten te kunnen bedienen. Van kroniekschrijfster van gebroken tienerhartjes over protestzangeres naar zwartlederen podiumpoes.

Het publiek in het Sportpaleis is navenant: opgewonden tienermeisjes, maar ook verrassend veel dertigers en hier en daar zelfs een veertiger.

Een streep Gregoriaanse new-age en drie silhouetten in zwarte monnikskap leiden de show in. Achteraan en vooral bovenaan staat Pink, in een zwart uniform met kepie en zonnebril. Na de wat lauwe opener krijgt de gitaarsolo in „Trouble” de handen op elkaar. De pet gaat af. Geen roos haar. Nog meer imago afschudden?

In „Who knew” distantieert ze zich krachtiger van de concurrentie. Voor Pink zijn Madonna, Mary J. Blige, Janis Joplin en The Supremes de referenties. En het moet gezegd, haar stem klinkt bij momenten

diep en doorleefd. Terwijl Britney Spears en Christina Aguilera in de Mickey Mouse Club rondhingen, hebben de jaren in het nachtleven van Philadelphia haar duidelijk meer levenswijsheid bijgebracht.

Met haar vier albums evoluerde ze meer en meer van „mijn lieve dagboek” naar verhalen over een turbulent leven. Ontpoppen, zeg maar. Pink is ook slim genoeg om zelf bubbels te doorprikken. Tijdens het nummer „Lady Marmelade” — even dreigen de zwarte begeleidingszangeressen haar te overklassen — spelen vier drag queens op de schermen de sterren uit de clip na (Mya, Aguilera, Lil' Kim en Pink zelf). En in „Stupid girls” haalt ze uit naar ongezonde clichés. „Porno paparazzi girls with push up bra and blond hair”: Paris Hilton en Jessica Simpson mogen zich geïmiteerd voelen.

STEKELIGER DAN DE DOORSNEEPOPSTER, MAAR TE GLAD VOOR ECHTE CONTROVERSE

Om snel te vergeten: de flamenco-elementen in „There you go” (meer Belle Perez dan Joaquin Cortes), de stoelenact in „God is a dj” (wisten we al van Faithless) en het geflirt met electropop en het publiek in „Fingers”. Maar „Sex sells” is natuurlijk een slogan die ook in gefragmenteerde doelgroepenmarketing niets van z'n kracht verliest. Een klassieke piano-intro kondigt vervolgens aan dat het serieus wordt. En de lange rok — haar achtste outfit — onderstreept dat ook. Pink valt vaak terug op eenvoudige vestimentaire symboliek. Met akoestische begeleiding, enkel een stoel vooraan en voldoende textiel om de aandacht bij de zang te houden, laat ze zich van haar gevoeligste kant zien. „Family

portrait” handelt over de moeilijke relatie van haar ouders, „Redemption song” van Bob Marley en „The one that got away” klinken gemeend. Het hoogtepunt „Dear mr. president”, een open brief aan George Bush, krijgt terecht veel applaus. Maar zou ze het ook overal in de VS durven zingen? Ondanks eerdere aankondigingen, werd het alvast geen single.

Dat is kenmerkend voor Pink: ze is stekeliger dan de doorsneepopster, maar te glad voor echte controverse. Met „What's going on?” van 4 Non Blondes brengt ze hulde aan Linda Perry, de gevierde songwriter/producer aan wie ook zij veel te danken heeft. Een beetje pijnlijk wel dat de grootste meezinger van de avond geen eigen nummer is.

Genoeg ernst, vindt Pink. Wederom in zwart leder gehezen, kronkelt ze rond een Harley Davidson. „I'm not here for your entertainment.” Waarvoor wel dan? Vervolgens werkt ze zich door de stuurloze powerpop van „18 Wheeler” en „Don't let me get me”. „Tired of being compared to damn Britney Spears”: dat korte schoolrokje helpt natuurlijk niet.

In de afsluiter „Leave me alone” klinkt het veelzeggend „Go away/come back”. Met de digitale klok die begint af te tellen zodra de groep van het podium is verdwenen, gokken we dat het „come back” wordt. Bij 00:00:00 valt het doek weer weg. De ballade „Nobody knows” is louter stilte voor de storm die „Get the party started” teweegbrengt. Een extra lange versie wordt het, met „Sweet dreams” van Eurythmics er slim doorheen gemixt. Het nummer maakt brokken, terwijl Pink als een volleerde acrobate aan luifels door de lucht zwiert. Net als haar muziek: gedurfd, maar berekend.

►Pink. Gehoord op 1 oktober in het Sportpaleis, Antwerpen.

►www.pinkspage.com

Gentse waterzooi

Theater. Met de voorstelling „De karper” haalt Sam Bogaerts het beste uit een middelmatige tekst.

Van onze medewerker
Mark Cloostermans

GENT. Een werkloze man woont samen met een karper. De man is ontslagen, aan de kant geschoven. Hij woont, op de koop toe, in een niet nader genoemde dictatuur. Zijn enige hoop is dat hij een visum krijgt. Dat betekent dat hij, net als de karper in zijn bokaal, afhankelijk is van de buitenwereld voor zijn lijfsbehoud. Af en toe komt op zijn Apple-computer een mailtje binnen, wat gepaard gaat met dat typische „bloeb”-geluidje, dat doet denken aan een luchtbel die uit een aquarium ontsnapt. De held brengt, ten slotte, zijn dagen door met ijsberen, eten, slapen en (pogingen tot) meditatie. Net als de karper. Kijk, een voorstelling die begint met een goedgevonden, tragikomische allegorie: dat is veelbelovend.

De karper, een toneelstuk van de Bulgaarse schrijver Rumén Shomov, waaiert al snel uit. Nu eens heeft Shomov het over de meedogenloosheid van

de moderne economie, dan weer zoekt hij zijn toevlucht in metafysica of anekdotiek. Hij vermijdt het om keuzes te maken. De Karper is zowel absurd als flauw-anekdotisch, tegelijk tragisch en plat-deprimerend. Niet alle wegen die de auteur bewandelt, zijn even interessant. Niettemin ontloopt hij glansrijk de voorspelbaarheid van, bijvoorbeeld, nóg maar eens een toneelstuk waarin één anekdote, verteld aan het einde van de voorstelling, al het voorgaande in een ander licht moet stellen. Dat afgezaagde trucje gebruikt Shomov wel, maar het is niet de spil van het stuk.

EVA SCHRAM IS DE PERFECTE VIS

Jobst Schnibbe speelt de hoofdrol en draagt 99 procent van de tekst. Hij houdt zijn spel veeleer sober, bijna alledaags. Een verdedigbare keuze, want Eva Schram, die de karper speelt, trekt toch alle aandacht. De actrice martelt haar kaak- en andere spieren; alleen al die voortdurende deinende beweging is moord voor de dijen. Haar acteerprestatie blijft overigens niet hangen op het niveau van bekken trekken. Als zij, in de tweede helft van het stuk, deelneemt aan de irreële

fragmenten, schakelt Schram verbazend vlotjes heen en weer tussen het groteske en het hartverwarmende.

Sam Bogaerts, de regisseur, verdient hier alle lof: het is een meesterlijke inval geweest om de karper te laten vertolken, in plaats van een echt aquarium met een dier erin op scène te zetten. En in Eva Schram heeft Bogaerts de perfecte vis gevonden.

De zageman in mij vermoedt dat Bogaerts een manier heeft gezocht om de wisselvalligheid van de tekst te verdoezelen. Het dansje in het midden van het stuk is van die stelling het bewijs. Het staat daar niets te doen. Als de muziek stopt, gaat de tekst verder waar hij is stilgevallen. Maar een regisseur moet niet berispt worden voor publieksvriendelijke ingrepen. Door zang, dans en de karper van Schram houdt hij het geheel behoorlijk boeiend, zodat de mooie momenten in de tekst hun weg naar een publiek vinden. Helemaal vanuit Roemenië, tot in de Gentse binnenwateren, en zonder visum.

►De Bloedgroep speelt De karper. Gezien in Gent op 29/9. Nog te zien in Schoten (6, 7, 13 en 14 oktober), Berchem (11/10), Brugge (21/10), Strombeek-Bever (4/11) en Aarschot (23/11).
►www.bloedgroep.be

Eva Schram (links), die de karper speelt, trekt alle aandacht naar zich toe. © Rilke Eyckermans

swingen

Verbazingwekkend was het talent van Hot Chip om traditionele percussie te mengen met

LIVE GLOEIDEN EN GONSDEN DE ORGANISCHE LIEDJES

elektronische ritmes. Als er driftig op koebellen en bongo's werd gemept, had het concert iets weg van een wilde batucada-performance, zeker in combinatie met de ratelende elektronica.

De fans vonden het te gek, zeker toen de heren hun witte

hemdjes in het zweet werkten met al dat slagwerk. Hier en daar een krasserig streepje postpunkgitaar vervolmaakte de fantastische livesound van Hot Chip. Op plaat durft de groep soms een tikkeltje steriel te klinken, maar live gloeiden en gonsden zijn organische liedjes.

„Is er iemand van jullie die op fascisten zou stemmen?”, vroeg de groep in een surrealistisch moment, refererend aan de 01.10-concerten. „Wij zijn zelf fan van Deus, dus dat maakt ons sowieso antifascistisch.”

Aan vreemde bindteksten geen gebrek: „Deze zaal lijkt

wel op een dissectie”, zei een van de heren toen hij het publiek in de rotonde bekeek, dat onbegrijpend terugstaarde. „Ik heb al spijt dat ik die opmerking heb gemaakt”, klonk het verlegen. Benieuwd aan welke drugs de jongens van Hot Chip zitten.

In de bissen schudde de pompende technofunk van „Over and over” de zaal nog één keer door elkaar, met een charmante knulligheid die we zelden in dansmuziek hoorden. Puike show.

►Hot Chip. Gehoord op 1 oktober in de Botanique, Brussel.

Concert met twaalf stradivariussen

Twaalf violisten spelen donderdag een uniek concert in het Paleis voor Schone Kunsten.

BRUSSEL (BELGA). De Koningin Elisabethwedstrijd organiseert donderdag een concert met twaalf Stradivariusinstrumenten, allen eigendom van de Nippon Music Foundation.

De Japanse culturele organisatie bezit verschillende van deze dure strijkers, die ze telkens in bruikleen geeft aan talentvolle jonge musici. In ruil moeten zij dan enkele concerten spelen voor de Nippon

Music Foundation. Bij de twaalf die donderdag zullen

OOK TWEE VOORMALIGE LAUREATEN VAN DE ELISABETH-WEDSTRIJD

optreden, zijn er twee voormalige laureaten van de Koningin Elisabethwedstrijd voor viool. De Armeense violist Sergey Khachatryan won de prestigieuze wedstrijd vorig jaar. Martin Beaver eindigde als vierde in de editie van 1993. Beaver is nu de eerste violist van het Tokyo

String Quartet, het kwartet dat ook deelneemt aan het concert.

De twaalf musici zullen met hun Stradivariusinstrumenten werken spelen van Eugène Ysaye, Ernő Dohnányi, Moritz Moszkowski, Franz Schubert en Félix Mendelssohn-Bartholdy. Het concert was eerder ook al te horen in Salzburg, Zürich en Turijn.

►Het concert wordt georganiseerd ten voordele van de Koningin Elisabethwedstrijd. Tickets kosten 62, 52, 22 en 15 euro. Reserveren bij het PSK (tel. 02/507.82.00) of via de website.

►www.bozar.be